

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. **N° 211.**

59de Møde.

Løvedagen den 20de April.

(Forts.)

Ordføreren (forts.) Jeg maa imidlertid bemærke, at skjøndt denne Indvending især rammende Afgiften paa Overdragelse, saa gjælder den ogsaa indtil en vis Grad Arveafgiften. Vel kan man ikke indrette sin dødelige Afgang efter Afgiftens Forhøielse og opsætte den indtil Arveafgiften igjen gaaer ned; men man skal betænke, hvilken Vilkaarlighed derved kan affødkommes, som Staten heller ikke godt kan forsvare. Det vilde dog være høist vilkaarligt, at En, som i 1851 arvede en aldeles Fremmed, vilde slippe med at erlægge $4\frac{1}{2}$ pCt. i Afgift, og at den, som Aaret iforveien havde arvet en Slægtning, maatte erlægge 9 pCt. af sin Arv i Collateralafgift. Man vil sige, det er hverken mere eller mindre, end hvad der finder Sted ved al Krigsskat, og den ærede Proponent bemærkede jo, at man paa Grund af denne maa betale Snapsen dyrere iaar end maaskee ad Aare. Men, mine Herrer, vi maa lægge Mærke til hvad det er, man anmoder os at gjøre. Vi have beskattet Indtægten og Renten, i det Høieste med 6 pCt. eller med $\frac{1}{10}$ og her foreslæder man os at gaae hen og ikke at beskatte Renten af en Kapital med 6 pCt., men at beskatte selve Capitalen, som allerede efter tidligere Love er beskattet med $4\frac{1}{2}$ pCt., med nye $4\frac{1}{2}$ pCt., det er med 9 pCt. Vi maae betænke, hvad det er for et Afdrag, vi ville gjøre, ved Siden af alle de andre Afdrag, som allerede hvile paa Capitalen; thi naar vi ville regne Alt sammen, hvad Stempelafgiften paadrager Arven ved Overdragelse, hvad alle Skifteudgifterne udgjøre, og hvad Afgifterne ifølge Fdn. af 1792 og 1810, udgjøre, saa ville De see, at Capitalen, som arves, allerede efter den bestaaende Lovgivning er rammet i en saadan Grad, at jeg

ikke troer, det er Tilfældet i noget andet Land, og det er derfor saameget mere fraraadeligt at antage det her foreliggende Forslag, hvis Princip er forkasteligt, og om hvis større eller mindre Indtægt jeg ikke engang troer, at man har gjort sig en nogenledes klar Forestilling.

With: Jeg vil blot gjøre Forsamlingen opmærksom paa, at dersom dette Forslag blev antaget, saa fik Statskassen ikke en Skilling mere i Indtægt, end den ellers vil faae, men den fik meget mindre. Man maa lægge Mærke til, at den Skat, hvorom her tales, ikke forfalder ved Arveladerens Død, ikke ved Skjødets Udstedelse, men der forfalder ved Skiftets Slutning og ved Skjødets Thinglæsning. Men nu kan dog Enhver begribe, at naar man kan slippe en Afgift ved at lade sit Skjøde ligge ulæst til Finantsaaret 1850 — 1851 er omme, saa gjør man det, og følgerig falder ikke engang den halve Procent i det Aar, da Pengene skulde gjøre Nytte; ligeledes kan man dog heller ikke tvivle om, at naar en Mand er overbeviist om, at han slipper for at betale en vis Afgift, naar Voets Slutning opsættes indtil Finantsaaret er omme, og herimod kan der vel ikke være Noget til Hinder, naar Bedkommende derom ere enige, saa skeer dette Sidste, og følgerig gjør dette Forslag mere Skade end Gavn.

Winther: Det har undret mig meget, at jeg, som ikke er Jurist, skulde lære en gammel Herredsfoged, naar en saadan Afgift forfalder. Den forfalder i det Dødelik, Manden døer; det staaer udtrykkelig i Anordningen, altsaa kan det paa ingen Maade komme i Betragtning, naar Skiftet slutes; men den betales først, naar Skiftet slutes. Saaledes forholder det sig, altsaa kan Vædringsforslaget ikke bringe nogen mindre Indtægt af den Grund; men Indtægterne komme senere. Men vi vide nok, at der ogsaa kan trænges til flere Indtægter til næste Aar, især hvis det bliver Til-